

ПЪРВА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

В името на Отца и Сина и Светаго Духа!

Възлюбени в Господа братя и сестри,

В Литургийното Евангелие, което беше отредено за днешния ден, се сблъскваме с едно евангелско събитие, което много силно иска да ни покаже нещо, което ние едва ли забелязваме. И все пак да повторим – тези евангелски текстове не са сложени случайно. Много събития са се случили около Христа, но това са определени събития, които са описани в Светото Евангелие, и всичко това е за поука за нас и за поколенията преди и след нас.

Рибарите ловили цяла нощ и не успели нищо да хванат, „нямало sluка“ – на рибарски език, хвърляли мрежите многократно. Тогава Христос се появил при един от тях и му казал: *Симоне, отплувай към дълбокото и хвърли мрежите там*. Тогава Симон приел това Божие наставление дори като нещо досадно, защото те, момчетата, които били в лодката, били професионалисти, от дълги години ловели риба и как Христа ще им каже къде има риба. Симон Му отговорил: *Наставниче, цяла нощ се мъчихме и нищо не уловихме; но по Твоята дума ще хвърля мрежата*. И тогава се случило чудо, те хванали много риба, дори викнали кораб да им помогне. Мрежата, в която била рибата, тръгнала да се съдира и т.н. Тогава проговорила съвестта в Симона. Той си казал: аз огорчих Господа, аз огорчих Христа. Отишъл при Него и му рекъл: *иди си от мене, Господи, понеже аз съм грешен човек*. Това е една от причините, поради които той казал тези знакови думи за онова време. Но Бог не си тръгнал, както всички знаем.

Защо е било всичко това? Какво се е случило?

Което е невъзможно за човека – всички знаем – е възможно за Бога. Много често ние забравяме това. Много често ние тръгваме в посоки, в които едва ли можем да се справим. Понякога Господ Бог ни изпраща изпитания, в които да види как ние ще реагираме, как ще се постареем да ги преодолеем. Много често се случва, на нас тук или на наши близки, да изпадаме в безизходица – независимо дали житейска или някаква друга. Близки и приятели се опитват да помогнат, но нищо не се получава. Тогава, свели глави, с увиснали ръце, ние си казваме: на този човек и Господ не може да му помогне. Тази фраза, братя и сестри, която много често използваме, е хула срещу Духа Светаго. Защото там, където свършват слабите човешки сили, там започва Божието могъщество. Ние това не трябва да го забравяме. Ние не трябва да приравняваме нашите слаби човешки сили и да ги приписваме на Бога. Ние сме християни, които искаме да вървим напред, уповаваме се на Бога, а за Бог няма нищо невъзможно. Това сме го учили. Това е основата – че хората, които се уповават на Бога, биват възнаграждавани рано или късно. Тогава в тези наши мисли и заключения ние се опитваме да извиним нашето безсилие, да го припишем на Бога, защото е най-лесно да обвиним някой друг, пък бил той и Бога.

Когато Бог ни предлага такива изпитания, какво трябва да направи човекът? Да се опита да се

пребори. Който каквото може да му помогне, ако може. Ако не – вече използвал всички свои слаби човешки сили, със смирение да прибегне към Бога и Бог ще му помогне. Защото знаем какви случаи има. Например родителите, чието дете умира. Те имали възможности и средства. Повикали най-големите светилища – професори... и никой нищо не можел да направи. Един от тях единственото, което можел да направи, е да каже, че до час-два детето им ще умре. Толкова бил убеден, че на изпроводяк казал на жените да приготвят вода да измият телцето. Родителите, като чули тези думи, паднали и започнали да се молят Богу. Точно след един час това дете се събудило и нямало никаква следа от болест... Пораснало, остаряло като всички – здраво и жизнено. Така че, каквото е невъзможно и в което ние сме сигурни, че нищо не можем да направим – за Бог е съвсем лесно.

Затова, братя и сестри, нека не се опитваме да изземваме Божиите функции. Нека, когато решим да „хвърляме мрежите на живота си“, да послушаме Бога, за да ги хвърлим там, където е указано от Бога, за да можем да напълним мрежите си с Божията благодат и Божието благословение.

Нека именно това благословение да е върху всички нас! Амин.

Протойерей Емилиян Костадинов

Проповедта е произнесена в храм „Св. пророк Илия“ на 25.09.2016 г.